

LAUREN
CONRAD

Starstruck

Blossom Books

Lieve Madison,

Je bent het waarschijnlijk vergeten, maar een paar maanden geleden heb ik je een brief geschreven. Daarin vertelde ik je dat ik je grootste fan was. En dat was ook zo! Mijn screensaver was een foto van jou die gemaakt is tijdens de première van *The Fame Game*. Mijn ringtone was de muziek uit *Madisons Makeovers*. Ik was gek op je.

Maar nu schrijf ik je om je te vertellen dat ik geen fan meer van je ben. Helemaal niet. Alles wat ik in die brief geschreven heb – over dat je bent wie je bent en dat je zo hard hebt moeten werken voor wat je bereikt hebt – neem ik terug. Omdat alles wat je gezegd hebt gelogen was.

Je had het allemaal, Madison. Geld, looks, roem. Maar blijkbaar vond je dat niet genoeg. Stelen is fout. Hebben je ouders je dan niets geleerd?

Met teleurgestelde groet,

Becca B.

PS: Ik ontvolg je op Twitter.

RECHTBANKCOUTURE

Madison Parker stond in de galmende marmeren foyer van de rechtbank in Beverly Hills, met haar rug tegen de muur en hield haar tas stevig tussen haar keurig gemanicuurde vingers geklemd. Mensen met slecht zittende kleren en schoenen van vorig seizoen schoten langs zonder Madisons merkwaardig bleke gezicht een tweede blik waardig te keuren. (Echt hoor, waren natuurlijke stoffen en hippe pumps hier bij wet verboden of zo?)

Madisons eigen outfit was zorgvuldig uitgedacht. Ze had in Lacey's boek gekeken (wie had er tenslotte meer ervaring als het ging om rechtbankcouture?) en had gekozen voor wit, hoewel Madison wel een beha droeg. Haar jurk viel tot net onder de knie en die had ze gecombineerd met bescheiden hakken en parels. Ze bezat een klassieke Chanel die er perfect bij had gepast, maar had in plaats daarvan voor een simpele zwarte tas gekozen. 'Geen merken,' had haar advocaat haar opgedragen. Ze werd beschuldigd van diefstal, en pronken met een dure garderobe zou haar zaak geen goed doen.

Ze zuchtte. Ze stond al tien minuten te wachten tot de weledelgeboren

Andy Marcus weer op zou duiken op de plek waar hij vlak na haar proces was verdwenen. Hij was waarschijnlijk vertrokken om zichzelf te feliciteren, alsof het zijn optreden was geweest dat de jury ervan had overtuigd Madison niet tot een gevangenisstraf voor diefstal te veroordelen. Madison wist natuurlijk wel beter: toen zij met haar grote blauwe ogen vol tranen en haar berouwvolle stem plaatsnam in de getuigenbank, had ze de jury zien smelten. Binnen een paar tellen had ze hen om haar vinger gewonden. (Dat effect had ze wel vaker op mannen.)

Ze had dagenlang geoefend op wat ze zou gaan zeggen. Ze had zelfs een acteercoach ingehuurd – dezelfde die haar had geholpen bij de voorbereiding van haar gastrol in een aflevering van *Family Guy*. Dat moest ook wel, want het was allemaal één grote leugen.

Ik heb me laten meeslepen, edelachtbare. Alle opwinding en de glamour en de beroemdheid stegen me naar het hoofd. Ik ben maar een eenvoudig meisje, meneer. Ik had nooit gedacht dat mij dit allemaal zou overkomen. Ik heb gewoon... Ik weet het niet... Ik was mezelf niet tijdens de première van The Fame Game. Het was één grote dronken, bizarre roes. Het was fantastisch, maar ook heel verwarrend. Ik was uitgeput en zorgde niet goed voor mezelf. Zoals ik al zei: ik was gewoon een beetje vergeten wie ik was. Ik zag die schitterende diamanten ketting en voelde dat ik die moest hebben om zo bijzonder te zijn als iedereen me blijkbaar vond. Ook al weet ik dat ik dat niet ben. Het spijt me verschrikkelijk, edelachtbare. Ik neem alle verantwoordelijkheid op me en ik bied u, mijn fans en de geweldige mensen van Luxe mijn oprechte excuses aan...

Dit pleidooi was geïnspireerd op de recente fratsen van actiehield Austin Beck, die, nadat hij betrapt was op het beklimmen van een vlaggenmast in vrouwenondergoed, had beweerd te lijden aan een ‘reactieve psychose’ als gevolg van stress en uitdroging. (Zijn zwak voor

geestverruimende middelen had vast niets te maken met zijn stunt.)

Maar het was niet makkelijk geweest voor Madison om zichzelf te verdedigen in een rechtszaak. Ze had weliswaar veel ervaring met overdrijven en manipuleren, maar was in feite niet zo'n goede leugenaar. Daar kwam nog eens bij dat ze nooit de schuld op zich had genomen, zelfs niet als ze het verdiende.

De tekst 'ik heb een fout gemaakt' voelde als vergif in haar mond.

Maar toen haar verloren gewaande vader Charlie Wardell verkreukeld en lief en zich schamend voor de manier waarop hij haar in de steek had gelaten, opeens in L.A. was komen opdagen, had Madison een onzelfzuchtige kant bij zichzelf ontdekt, die niemand voor mogelijk had gehouden. Ze had een huis voor hem gehuurd. Ze had hem verwelkomd in haar leven. Ze had het hem vergeven dat hij al die jaren geleden was weggegaan. En toen hij de ochtend na de première van *The Fame Game* in rook was opgegaan, samen met de diamanten ketting die ze in bruikleen had van Luxe Paris, had zij de schuld op zich genomen.

Natuurlijk had ze overwogen de waarheid te vertellen en hem voor de gevolgen te laten opdraaien. Maar hij had al gezeten voor diefstal. Ze moest er niet aan denken dat hij weer opgesloten zou worden en voor zevenentwintig cent per uur nummerborden moest maken, of wat ze daar dan ook deden. Niet nu hij haar eindelijk was komen opzoeken om deel uit te maken van haar leven.

Wat iedereen ook beweerde, Madison wist dat Charlie niet was teruggekomen met de bedoeling misbruik van haar te maken. Ze had hem talloze malen geld aangeboden en hij had haar aanbod telkens afgeslagen. 'Ik hoef niets van je te hebben,' had hij gezegd. 'Het enige wat ik wil is tijd doorbrengen met mijn dochter.'

Haar vertrouwen in hem was terecht geweest – in het begin dan. Maar toen was er iets veranderd. Wie wist wat er precies gebeurd was? Alleen Charlie, en die was er niet om het uit te leggen. Misschien had hij een van zijn vele schulden moeten aflossen, of misschien had hij ook last gehad van een reactieve psychose. Het enige wat Madison wist, was dat haar vader de ketting had gestolen en was vertrokken. *Zeg maar dat je de ketting verloren hebt. Ze zijn verzekerd. Geen verliezers. Ik zal altijd van je houden* – Charlie had hij op het briefje geschreven.

Geen verliezers? Was het maar zo simpel. Dat was het niet, want er waren videobeelden waarop te zien was dat Charlie bij Luxe een paar diamanten oorbellen voor bij de geleende ketting had gestolen.

(Even los van morele vragen: waarom was hij zo'n beroerde dief? Echt hoor, dat ging haar verstand te boven.)

In de uren nadat ze had ontdekt dat hij was verdwenen, had zich een sterke familieloyaliteit van Madison meester gemaakt. En vandaag had ze schuld bekend om hem in bescherming te nemen. En voor die genereuze daad was ze beloond met een lange preek van de rechter over eerlijkheid en persoonlijke verantwoording, samen met een taakstraf van driehonderd uur. Ook moest ze Luxe terugbetalen, hoewel ze haar een deel hadden kwijtgescholden vanwege de gratis publiciteit die ze kregen. Wat een groots gebaar! (Ze hadden ermee ingestemd de beveiligingsvideo van Charlie en de oorbellen 'kwijt te raken', dus Madison wist dat ze dankbaar zou moeten zijn; ze kon dat gevoel alleen niet opbrengen.)

'O! Daar ben je,' zei haar advocaat, die naast haar opdook en er zelf-ingenomen uitzag. 'Ik was je even kwijt.'

Madison deed een stapje opzij. Andy Marcus gebruikte te veel haar-producten en zelfs nog meer aftershave. 'Jij bent degene die verdween,' betoogde ze. 'Ik sta hier al die tijd tussen mensen die... nou ja, volgens

mij alleen maar misdaden tegen de mode hebben begaan. Het verbaast me dat niet iedereen hier met een zwart balkje over zijn gezicht rondloopt.’

Andy lachte. ‘Onkruid vergaat niet!’ zei hij. ‘Dat is de Madison Parker die de mensen kennen en graag mogen.’

‘Whatever,’ zei ze. Het viel haar nu pas op dat zijn kledingsmaak ook niet al te best was. ‘We moeten zeker samen naar buiten lopen?’

Madison wist wat haar aan de andere kant van de deuren van de rechtbank te wachten stond: een zee van fotografen, tv-camera’s en andere nieuwsgierigen. Er zouden natuurlijk een paar fans bij zijn, maar de meeste waren dat niet. Die wachtten vol ongeduld met borden waarop ze spottende slogans hadden geschilderd, popelend om tegen haar tekeer te gaan. Madison was weliswaar dolblij dat ze niet naar de gevangenis hoefde, maar er waren meer dan genoeg mensen die daar anders over dachten. Zij vonden dat ze moest boeten voor wat ze gedaan had.

Ze dacht aan Lacey Hopkins, de jonge actrice die meer dan eens in Madisons schoenen had gestaan dankzij een voorliefde voor geneesmiddelen op recept en kruimeldiefstal. Zou Madisons carrière er net zo onder lijden als die van Lacey? Ze hield zich voor dat dat niet zou gebeuren. Het kon niet. Ze zou haar taakstraf vervullen en zich vanaf nu als een modelburger gedragen.

Andy Marcus’ telefoon ging. ‘Het is je publiciteitsagente,’ zei de advocaat na een blik op het display. ‘Ze belt omdat je een verklaring moet afleggen. Maar als je wilt kan ik dat ook doen. Ik mag graag denken dat praten met de pers een van mijn sterke punten is.’

Madison griste de telefoon uit zijn hand en nam op. ‘Waarom bel je de advocaat in plaats van je eigen cliënt?’ wilde ze weten.

Sasha liet zich niet uit het veld slaan. ‘O, hallo, Madison,’ zei ze

poeslief. ‘Ik wist niet zeker hoe je je zou voelen, dus het leek me beter om Andy te bellen.’

‘Het gaat geweldig met me, dank je,’ zei Madison. ‘Ik heb de dag van mijn leven.’

‘Ik heb me erg veel zorgen gemaakt over je.’

‘O, vast,’ antwoordde Madison. Ze vond haar publiciteitsagente best aardig, maar ze wist heus wel dat Sasha zich in feite meer zorgen over zichzelf maakte. Het was voor mensen in haar vak altijd een hele toer als hun cliënten in de problemen kwamen: ze moesten telefoontjes van al die roddelbloggers en dito bladen afhandelen. Het was afschuwelijk. En wie beweerde dat alle aandacht goede aandacht was, had de afgelopen tijd niet geposeerd voor een armzalig belichte portretfoto.

‘Luister, ik heb fantastisch nieuws,’ zei Sasha.

‘Echt?’ Madisons hart maakte een klein sprongetje.

‘Ja. Ik heb net Veronica Bliss aan de telefoon gehad en ze heeft ingestemd met een spread over jou. Een exclusief interview met Madison Parker, met een fotoshoot en alles. Niet te geloven, hè?’

‘Dus Veronica wil dat ik haar lezers van *Gossip* alles over mijn problemen vertel,’ zei Madison op effen toon. Dit was niet het goede nieuws waarop ze had gehoopt. Vanuit haar ooghoek zag ze Andy zijn duim naar haar opsteken. God, wat was die man toch een eikel.

‘Ja. Nu heb je de kans om jouw kant van het verhaal te vertellen, Madison. Jouw kans om weer wat sympathie te winnen, die je... nou ja, tijdelijk bent kwijtgeraakt.’

Madison lachte als een boer met kiespijn. Op ieder ander moment in haar leven zou ze een vinger hebben afgehakt om een artikel van twee pagina’s in *Gossip* te krijgen. Maar nu? Nu lagen de zaken heel anders. Nu kon ze niemand vertellen wat er werkelijk was gebeurd: haar baas

Trevor Lord niet, Kate Hayes – die haar waarschijnlijk meelevend zou aanhoren – niet en de abonnees van *Gossip* al helemaal niet. Afgezien van haar zus kende niemand de waarheid, en Sophie zou die echt niet gaan onthullen. Ze genoot met volle teugen van Madisons ondergang. Gek toch, hoe die dingen gingen.

‘Nee, bedankt,’ zei ze. ‘Ik wil er niet over praten. Trouwens, gezien mijn verleden met Veronica denk ik niet dat het een positief verhaal zou worden.’

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Andy.

Madison wuifde zijn vraag weg. ‘Laten we nou maar gewoon een verklaring afleggen,’ zei ze tegen Sasha. ‘Iets als dat ik achter de beslissing van de rechter sta en het liefst zo snel mogelijk aan mijn taakstraf begin om het allemaal achter me te laten, bla bla bla. Jij maakt er wel iets moois van, toch?’

‘Daar betaal je me voor,’ zei Sasha.

‘Nou, dan heb je dat vandaag verdiend. Ik geef je Andy voor de details.’

Madison gaf de telefoon terug aan haar advocaat. Hij keek er even verbaasd naar, alsof hij hem nog nooit gezien had. Toen hield hij hem bij zijn oor. ‘Sasha,’ zei hij.

Na een korte blik op hem draaide Madison zich om. Ze hoefde niet op hem te wachten. Ze had een leven en een imago op te bouwen... *alweer*.

Met haar tas nog steeds in een dodelijke greep schreed ze naar de uitgang en bleef toen even voor de enorme eikenhouten deur staan. Een flink uit de kluiten gewassen beveiligingsbeambte met een rood gezicht verscheen naast haar.

‘Ik zal u naar uw auto begeleiden, miss Parker,’ zei hij. ‘Er staan...

een paar fotografen buiten.’ Hij was bijna twee meter lang en woog meer dan honderd kilo, maar oogde ietwat nerveus toen hij een blik op de deur wierp. Dit deed Madisons zenuwen geen goed.

Je kúnt het, zei ze tegen zichzelf. Kom op. De *perp walk** is tenslotte de nieuwe catwalk.

Ze gaf de deur een uitdagende zet en het felle septemberlicht dat naar binnen stroomde, verblindde haar bijna. Of was het de explosie van zo te voelen duizenden flitslichten? Madison twijfelde. Het enige wat ze wist was dat ze nog nooit zo blij was geweest met haar superdonkere zonnebril.

Ze liep vlak achter de beveiliging, die een smal pad voor haar vrijmaakte, de trap af. Mensen schreeuwden haar naam.

Een vrouw in een smaragdgroen pak baande zich door de menigte een weg naar haar toe. ‘Madison Parker,’ zei ze, een microfoon voor zich uit stekend. ‘Wat vind je van de uitkomst van de rechtszaak van vandaag?’

Rechts van haar verscheen een andere verslaggever. ‘Miss Parker, heeft Lacey Hopkins u nog wijze woorden geboden aangaande de juiste manier van kleden voor rechtszaken?’

‘Hé Mad,’ schreeuwde iemand, ‘hoe is het om een misdadiger te zijn?’ (Het was die gast van TMZ; daarvoor hoefde ze niet eens te kijken.)

Het geschreeuw van de meute werd steeds oorverdovender. Ondertussen bleven de camera’s klikken en de flitslampen als vuurwerk oplichten. Het was precies de chaos waar ze doorgaans zo gek op was. Waar ze doorgaans naar hunkerde. (Ooit had een verslaggever

* *Perp walk*: in Amerika worden criminelen na hun arrest expres blootgesteld aan de media zodat zij de mogelijkheid hebben om hier foto’s en video-opnames van te maken.

haar gevraagd wat haar favoriete plek was. ‘Dat is gemakkelijk,’ had ze gekird. ‘Het middelpunt van de belangstelling.’)

Maar nu, op dit moment, wilde ze overal behalve hier zijn.

‘Hé Parker, leuke schoenen. Heb je die ook gejat?’

‘Madison, ga jij ook naar een ontwenningsskliniek, net als je zus?’

‘Madison, Madison, stelen is misdadig...’

Madison schudde haar blonde haar en hield haar hoofd geheven. Ze liep met langzame, uitdagende passen naar de wachtende auto. Ze beeldde zich in dat de kreten afkomstig waren van haar fans, degenen die vroeger altijd gilden en smeekten om foto’s en handtekeningen als ze over de rode loper liep.

De cameraploeg van PopTV had een plek vlak naast haar auto afgebakend. Op bevel van Trevor kwam Bret, de cameraman, naar haar toe. Ze vóélde bijna hoe de camera inzoomde op haar gezicht en zocht naar een teken van emotie.

Natuurlijk wilde PopTV haar vernedering uitzenden, net als iedereen. Maar hun versie zou in ieder geval sympathiek zijn. Als Madison op tv een rechtbank uit moest komen, kon ze dat maar beter in een gemonteerde en – voor het dramatische effect – vertraagde versie doen, met als achtergrondmuziek de meest recente hit van Kelly Clarkson.

Ze zette haar zonnebril af. Konden ze zien hoe sterk ze wel niet was.

Een roodharig meisje met sproetjes kwam op haar af rennen. ‘Ik vind je nog steeds geweldig,’ riep ze. ‘Echt waar!’ En vlak voordat Madisons chauffeur het meisje de pas afsneed, gooide ze een rode tulp voor Madisons voeten op de stoep.

Madison staarde er even naar en keek toen weer omhoog. Onkruid vergaat niet. En toen ving de meedogenloze lens van de camera van PopTV een vage, maar resolute glimlach op rond haar volmaakt rode lippen.